

צות. שהן טובות לו ולאחרת העוב והמטיב ואם הן לו לבדו
מר שהמטיב **גמ'** ומתריעין עליו האמות. הם מפליגין
נגיעים והורגים ומתעני ומתריעין עליהם: אין עבר הרק יחל
סל. הלי כובדא דביתא חס עובר הוא בזול כסול מחריד
מז

יורה וגררה כמו שהוא פסוק
הקציע א"כ תצניות הגרלות
בשמים כדמות כוכבים ויש להם
זכבות : הזועות . מזדעזעות
ורעידת הארץ : רעמים . קול
הנשמע בעננים שהם שופכים מים
זה לזה ומחמימו' שבתוך העננים
העולה מקיטור הארץ כשנשפכין
המים לתוכן פתאום בא הקול
וזהו הרעם וכמה דתימא לקול
תחו המון מים בשמים : ועל
הרוחות . שבאים בסערה וזעף
ואינם מוֹיִים אלא לפרקים :
ברוך שבו מלא העולם . לפי
שאלו גראים ושמשים למרחוק
ואי בעי מברך עושה מעשה
בראשית שכל אלו מעשה בראשית

הלכה ב מתני' ⁶ *על הזיקים ועל הזועות
ועל הברקים ועל הרעמים
ועל הרוחות הוא אומר ברוך שכתו מלא עולם.
י על ההרים ועל הגבעות ועל הימים ועל הנהרות
ועל המדברות הוא אומר ברוך עושה בראשית.
רבי יהודה אומר הרואה את הים הגדול אומר
ברוך שעשה את הים הגדול בזמן שהוא רואה
לפרקים י *על הגשמים ועל בשורות טובות הוא
אומר ברוך הטוב והמטיב ועל שמועות הרעות
הוא אומר ברוך דיין אמת: **גמ'** תני בר קפרא
ז מתריעין על הזועות. *שמואל אמר אין עבר ההן
זיקא בכסיל מחריב העולם. מתיבון לשמואל ואנן
חמין ליה עבר אמר להון לית איפשר או לעיל
מינה או לרע מינה. שמואל אמר חכים אנא
בשקקי שמיא בשקקי נהרדעי קרתי. בר מן ההן
זיקא לית אנא ידע מה הוא. וכי שמואל עלה
לשמים ואל על שם ממי יספר שחקים בחכמה.
אליהו ז"ל שאל לה' נהוריי מפני מה באין זועות
לעולם אמר ליה בעון תרומה ומעשרות. תובת
אחד אומר *תמיד עיני ה' אלהיך בה וכתוב אחד
*המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו. הא כיצד
יתקיימו שני כתובין הללו בשעה שישראל עושין רצונו

[illegible]

הם כדרכו בפרקים למטר עשה
ונו' אבל על ההרים וגבעות
וכו' חינו מדרך כ"א עושה
מעשה בראשית דוקא. דלא מזי
לברוכי עלייהו שכתו מלא עולם
שאין גראין כ"א כל אחד
ואחד במקומו: הים הגדול. ים
אוקיינוס שמקוק את העולם
ומתוך גדלו וחשיבותו קצבו ברכה
לעלמו ברוך שעשה את הים
הגדול: לפרקים. משלים יום
לשלים יום וכן בזהרים וגבעות
וכו' מל' יום לל' יום: על
הגשמים. אם יש לו ולאחרים
שדות מדרך הטוב והמטיב דהכי
משמע הטוב לדידה והמטיב
לאחריו ואם יש לו שדה לבדו
מדרך שהחיינו ואם אין לו שדה
כלל אומר מודים אנחנו לך ה'
אלהינו על כל טיפה וטיפה דברים
שהורדת לנו וכו': ועל בשורות ההלל
קד

של מקום ומוציאין מעשרותיהן כתיקונן תמיד עיני ה' אליהם בה מראשית השנה ועד אחרית השנה ואינה ניוקת כלום. בשעה שאין ישראל עושין רצונו של מקום ואינן מוציאין מעשרותיהן כתיקונן המביט לארץ ותרעד. אמר ליה בני הייך כך היא סברא דמילתא. אבל כך עיקרו של דבר אלא בשעה שהקב"ה מביט בבתי תימרות ובבתי קרקסיות וישובת במח ושאנן ושלוה ובית מקדשו חרב הוא אפילו לעולמו להחריבו. הה"ד שאנן ישאנן על נוחו. בשביל נזוה. אמר ר' אחא בעון משכב וכו'. אמר הקב"ה אתה זעזעתה איברך על דבר שאינו שלך. חייך שאני מזעזע עולמי על אותו האיש. ורבנן אמרו מפני המחלוקת. ונסתם גיא הרי כי יגיע גיא הרים אל אצל. אמר רבי שמואל אין רעש אלא הפסק מלכות. כמה דאת אמר ותרעש הארץ ותחל. מפני מה? כי קמה על בבל מחשבות ה'. אליהו ז"ל שאל לר' נהוריי מפני מה ברא הקב"ה שקצים ורמשים בעולמו. אמר לו לצורך נבראו בשעה שהבריות חוטאין הוא מביט בהן ואמר מה אלו שאין בהן צורך הרי אני מקיימן אלו שיש בהן צורך לכיש אמר ליה עוד הן יש בהן צורך וכו' לצירעה שפפש לעלוקתה נחש לחפפית שבלון לחיות סממית עקרב: פיסקא על הברקים וכו' רבי ירמיה ורבי זעירא בשם רב חסדאי דיו פעם אחת בכל היום. אמר רבי יוסי מה אנן קיימין? אם במורדיו דיו פעם

מראה הפנים

מרגני'. על הדיקון מ' ה"ר עובדיה זיקון כוכב הגנהא כמ' שפחה דרקע ויורה כמ' מקום לעמוס או ימי כוכב הגנהא כמ' שפ' זכר ארור: וזוהי: שפחה דהרעות ורועה: רעוים: וזל השפחה עמנים שפסוקי ימי מהו וזה כמ' ד'מא' לקול חתו סמוך מים בשנים: ועל הדחות שפחה בנפח ובסערה ואין מנוח אלא לפרקים: ברוך שחיו מלא עולם. או כע' מוכר ברוך שפח גבשית אלא על משעב הגבשית אם כדבתיב: דרקע למעט עש' וזל אכל על הדקור על עולם שאין גראון שפחה אלא על אחד ואחד במקומו: הים הגדול. ים אקוים לעשו: דרקע: מברזים וכל לשאים ים: ועל הגשמים וכו' מוכר כסוד והמעיני. כי ית על ית אכל כל אומר מוריס לחמוך לך על כל טעם: טעם סמורלל כהשחקי מקום חמרישין חפסם בשם שמתרישין ע"ז לרע חתל על השפחה דכד' דרקע מקום שפחה שפחה שפחה מול כסיל כשארז ויורה ויורה כשגשגה השם כן לקול לחדל כהמם לעמר שם שפחה כבנוים: מניט ביות חיתיות: מ' גידור ברוך שפח הסווא' ין מ'מ' מ' שפחה ליעה כותב וזכר ומערה עליו: שפח. שם כלאי מנתקו והולך ברוך שפחה ממנו ויטעם ומה הנתקו קאקולל בלש': חתמוס או גרד או ילפח או ברכו או חיון: חיוני' חיוני' גלעו: עתקעל. לעקילת

תני כר קפרא מתרישין על הוותין וכו' הרמב"ם וז' כפ"ב מה"ל תפנית
כתי' ז' וכן על הרשב"י וכו' והרמב"ם כתב דרוא כלל שפלות והסבירו תפנית:
עוד י' כתי' אורן וכו' וליצטא וכו' ובעלי"ם המוילין ז' ע"ד ש"ו לא קתשיב ללא
דפספס ולקוהתא וקתשיב תתס יתוס לנתס:

אם
בגשות וכו' אומר ששה משפס בראשית דוקא ללא מלי לברוכי עשיוס שכתו מלא
קוקא חת העולס אומר ברוך שפס הים בגדול שמתוך גדלו ותפניתו קובע ברכס
לדלות ילי קרקע כפשותו שפס אחריו דכסי משמע תפניתו תפניתו ודמיוס לזאתיו
וכו' ואס"י לו קרקע לבדו מתכר שמתיוס ז' ג'ב' מתרישין על הוותין.
תפניות: שמואל אמר אלא עבר הסן ויקח כפסלו וכו'. אלא הסכוב הכורה כתך
הס פוכר וכו' אלא מתריש העולס: וכו' ויפס רבי' הפסוק אשת לא לשת"י מי כמותי
וכו' ופסוקים הויס: ובכתי' קרמיתס. וכו' ושתחלוס שילס: זורך וכו' לניסע:
ז' כתי' ג' נחת לתפניתס. מין שמתן: וכו' כפסלו כפסלו לבתס וכו' שפדור שרן
ז' כתי' שפס עלס על גבי סוד וכו' על גבי הרצל כן פירש רבי' חות' פ"ה שפדור
בכתי' שפסותס וניתחס עליו כן פירש: אס שפדורין וכו'. לשון בראש"י והפס:

שְׁנוּי נִסְחָאוֹת (מ"ד) וְאִח"כ מֵצֵא חֲלוֹק דְּקִבּוּשׁ נִכְי"ר וְאַחֵר רִבֵּשׁ חֲלוֹק. (ש"י) יֵין נִכְי"ר אַחֵר. (מ"ט) עוֹלָם נִפְסָקָה הַעוֹלָמִים. (שנ"ג) בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל בּוֹמֵן שֶׁהוּא רֹוֹא לַפְּרִקִּים נִפְסָקָה בְּרוּךְ שֶׁבָּרָא אֶת הַיָּם בּוֹמֵן שֶׁרֹוֹאוֹ לַפְּרִקִּים אוֹמֵר בְּרוּךְ עוֹשֶׂה בְּרָאשִׁיחַ. (שנ"ד) הוּא גְדֹל לִימָה. (שנ"ו) הוּא גְדֹל לִימָה. (שנ"ט) מַעֲשְׂרוֹתֶיהֶן נִכְי"ר תְּרוּמוֹתֶיהָ וּמַעֲשְׂרוֹתֶיהָ. (שנ"ג) זָכַר גְדֹל וְכוּר. (שנ"ט) וְהִרְעֵשׂ הָאָרֶץ (יִמִּים י"ח). כִּי קָמָה (סס). (שנ"ז) וְאָמַר גְדֹל וְאָמַר. (שנ"ט) אָמַר ר' יוֹסִי נִכְי"ר ר' יוֹסֵה בְּעֵי.

שמואל אמר אין עבר הרק ויקא כו'. בערך (ט' ככז ב') אמר שמואל אין עבר ויקא בבבלי
מחריב את חשומת רמיהם עבר אל עבר אל עלוי מישא או לרע מניח. וזכור
המאמר בבבלי (לכות י"ג ט"ז) ואי קים אמר שמואל כוכבא שישבו. מיהא חשור, והכוכב
הלוי גשמים יתר מסקמ לעקום כמו **שונם** בשם **שמואל** חשבוש על המסקם (שפכתו ב)
טריקא נקרא בשם **ש**. וזה הוכיח כמו ו' ז' י' **ש**. ובערך ז' א' חב העירא מאי ויקין
כוכבא לשכיב ובלשון ארמית יצוה י' ויקין ידוע **ש** עבר. חב העירא מאי ויקין
וראיה לא ענין שונאמר (שפס' י' ט"ז) קדוה **ש** מאריו ויקול. ויבוקות בערם.

[illegible]

י"ש בהן צורך כו'. נ"ב ע"י בבלי שבת דף ע"ו ע"ב.